

๑. ภาค ๑ หมวด ๒ ส่วนที่ ๒ สิทธิและเสรีภาพของบุคคล ตอนที่ ๒ สิทธิมนุษยชน

มาตรา ๔๕ บุคคลซึ่งไม่มีสัญชาติไทยและมีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยจะมีสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม การศึกษา และวัฒนธรรมเพียงใด ให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติหรือตามที่รัฐจัดให้

โดยมีเหตุผลดังนี้

โดยมีเหตุผลดังนี้

การศึกษาเป็นเรื่องสำคัญที่ทุกคนในประเทศควรได้รับสิทธิ การไม่ระบุไว้เสมือนหนึ่งให้เป็นส่วนย่อยของ คำว่า “สังคม” อาจทำให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องขาดความชัดเจนว่าการศึกษาคือเป็นส่วนหนึ่งของสิทธินี้หรือไม่ จึงควร ได้กำหนดเรื่อง “การศึกษา” ว่าเป็นสิทธิที่บุคคลตามมาตรานี้มีสิทธิที่พึงได้ไว้ให้ชัดเจน

๒. ภาค ๒ หมวดที่ ๓ ส่วนที่ ๓ วุฒิสภา

มาตรา ๑๒๑

(๕) ผู้ซึ่งมาจากการเลือกตั้งในแต่ละจังหวัด จังหวัดละหนึ่งคน โดยให้เสียที่ซึ่งผู้ที่ทรงคุณวุฒิพิเศษ
คุณธรรมตามที่พึงประสงค์ ซึ่งได้รับทราบคัดสรรอย่างรัดกุมไม่ขึ้นสืบค้นผู้มีสิทธิเลือกตั้งออกเสียงคะแนนเลือกตั้ง
ได้หนึ่งเสียง และให้เป็นการเลือกตั้งโดยตรงและลับและให้ใช้เขตจังหวัดเป็นเขตเลือกตั้ง ในกรณีที่มีจังหวัดเพิ่มขึ้น
ให้ลดจำนวนที่พึง มีตาม (๔) เมื่อถึงคราวที่มีการสรรหา และเพิ่มจำนวนตาม (๕) ให้ได้เท่าจำนวนจังหวัด
ที่เพิ่มขึ้น

ให้มีคณะกรรมการสรรหาบุคคลด้านต่าง ๆ ตาม (๔) ทำหน้าที่สรรหาบุคคลผู้สมควรเป็นสมาชิกวุฒิสภา
เท่าจำนวนที่พึงมีตามที่กำหนดในวรรคหนึ่ง ทั้งนี้ ให้ผู้เข้ารับการสรรหาตาม (๔) มีสิทธิสมัครเข้ารับการเลือกตั้ง
ตาม (๕) ด้วย

ให้มีคณะกรรมกรคัดสรรที่ปรึกษาที่หน้าที่คัดสรรอย่างรัดกุมผู้ทรงคุณวุฒิพิเศษคุณธรรมในแต่ละจังหวัด ให้มี
ที่ปรึกษาไม่ขึ้นสืบค้น เพื่อให้ผู้มีสิทธิเลือกตั้งออกเสียงคะแนนเลือกตั้งได้หนึ่งเสียงตาม (๕) โดยให้เป็นการเลือกตั้ง
โดยตรงและลับและให้ใช้เขตจังหวัดเป็นเขตเลือกตั้ง

โดยมีเหตุผลดังนี้

การเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาจังหวัดละ ๑ คนไม่จำเป็นต้องมีกรรมการมาคัดกรองผู้สมัครที่มากกว่า ๑๐ คน
ให้เหลือ ๑๐ คน ควรมอบให้ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งเป็นผู้ตัดสินใจโดยตรง การคัดกรองให้เหลือ ๑๐ คนโดย
กรรมการซึ่งไม่ระบุว่ามืองค์ประกอบอย่างไร และใช้เกณฑ์อะไร ย่อมก่อให้เกิดความขัดแย้งขึ้นได้โดยใช่เหตุ จึงไม่มี
เหตุผลและความจำเป็นใด ๆ ที่จะต้องมีกรรมการขึ้นมาคัดกรองผู้สมัคร ควรให้เป็นสิทธิของประชาชนที่จะเลือก
ผู้สมัครในแต่ละจังหวัดให้ทำหน้าที่เป็นสมาชิกวุฒิสภาของจังหวัดได้โดยตรง

มาตรา ๑๒๕ สมาชิกวุฒิสภาจะเป็นรัฐมนตรี ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองอื่น หรือผู้ดำรงตำแหน่งใดในองค์กรตามรัฐธรรมนูญซึ่งมีหน้าที่ตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐ มิได้

บุคคลผู้เคยดำรงตำแหน่งสมาชิกวุฒิสภาและสมาชิกภาพสิ้นสุดลงมาแล้วยังไม่เกินสองปี จะเป็นรัฐมนตรีหรือผู้ดำรงตำแหน่งใดในองค์กรตามรัฐธรรมนูญซึ่งมีหน้าที่ตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐ มิได้

โดยมีเหตุผลดังนี้

“ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง” ที่ระบุไว้ในวรรคนี้ ไม่มีคำนิยามหรือความหมายที่ชัดเจนว่าหมายถึงตำแหน่งใด ต้องอาศัยการตีความ ซึ่งการต้องตีความ อาจสร้างปัญหาหรืออุปสรรค หรือความขัดแย้งขึ้น ทั้งก่อนระหว่าง และหลังการเลือกตั้ง จึงมีความเห็นว่าสมควรตัดคำว่า “ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง” ออก หรือหากจะคงไว้ก็ควรมีคำนิยามหรือควรระบุให้ชัดเจนว่าหมายถึงตำแหน่งใดในทางการเมือง อย่างไรก็ตาม แม้จะมีคำนิยามหรือมีการระบุอย่างชัดเจน ก็ไม่เป็นการถูกต้องและไม่มีเหตุผลใดๆ ที่จะตัดสิทธิผู้เคยเป็นสมาชิกวุฒิสภาและสมาชิกภาพสิ้นสุดลงมาแล้วยังไม่เกินสองปีมิให้ดำรงตำแหน่งใดๆในทางการเมือง

๓. ภาค ๒ หมวด ๖ ความสัมพันธ์ระหว่างข้าราชการ นักการเมือง และประชาชน

มาตรา ๒๐๗ การแต่งตั้งข้าราชการพลเรือนต้องใช้ระบบคุณธรรม

(๒) ผู้ซึ่งเคยดำรงตำแหน่งปลัดกระทรวงหรือหัวหน้าส่วนราชการที่เทียบเท่าปลัดกระทรวง และได้พ้นจากราชการแล้ว จำนวน สามสองคน ซึ่งได้รับเลือกโดยผู้ดำรงตำแหน่งปลัดกระทรวงหรือหัวหน้าส่วนราชการที่เทียบเท่าปลัดกระทรวง ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กฎหมายบัญญัติ

(๔) รัฐมนตรีว่าการกระทรวง หรือรัฐมนตรีที่ได้รับมอบหมายให้ดูแลรับผิดชอบส่วนราชการที่หัวหน้าส่วนราชการมีฐานะเทียบเท่าปลัดกระทรวง ของกระทรวงที่จะแต่งตั้งปลัดกระทรวงหรือหัวหน้าส่วนราชการที่มีฐานะเทียบเท่าปลัดกระทรวงนั้น

โดยมีเหตุผลดังนี้

มาตรา ๒๐๗ (๒) ปรับให้เหลือ ๒ คนเพราะเป็นจำนวนที่เพียงพอที่ผู้เคยดำรงตำแหน่งปลัดกระทรวงหรือเทียบเท่า จะเข้ามามีบทบาทในการคิดสรรผู้ที่จะดำรงตำแหน่งสำคัญในระดับนี้และเพื่อใช้สิทธิในสัดส่วนนี้ไปให้กับผู้ที่ได้ขอเพิ่มเข้ามาเป็นกรรมการใน มาตรา ๒๐๗ (๔) ซึ่งถือว่ามีความจำเป็นที่รัฐมนตรีซึ่งรับผิดชอบการบริหารของกระทรวง หรือส่วนราชการที่เทียบเท่าให้เป็นที่ไปตามนโยบาย กลยุทธ์และมาตรการของฝ่ายบริหารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๔. ภาค ๒ หมวด ๗ การกระจายอำนาจและการบริหารท้องถิ่น

มาตรา ๒๑๑ ภายใต้บังคับมาตรา ๑ รัฐต้องให้ความสำคัญเป็นอิสระแก่องค์กรบริหารท้องถิ่นตามหลักแห่งการปกครองตนเองตามเจตนารมณ์ของประชาชนในท้องถิ่นโดยให้มีรูปแบบองค์กรบริหารท้องถิ่นที่หลากหลาย เหมาะสมกับการบริหารจัดการตามภูมิสังคมแต่ละพื้นที่ รวมทั้งต้องกระจายอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบ และต้องส่งเสริมให้องค์กรบริหารท้องถิ่นเป็นหน่วยงานหลักในการจัดทำบริการสาธารณะ ตลอดจนให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจแก้ไขปัญหาและการพัฒนาในพื้นที่ได้อย่างทั่วถึงและมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายบัญญัติ

โดยมีเหตุผลดังนี้

ภารกิจขององค์กรบริหารท้องถิ่นไม่ควรมีเฉพาะการแก้ไขปัญหา ต้องมีเรื่องของ “การพัฒนา” เป็นส่วนสำคัญด้วย จึงต้องระบุคำว่า “การพัฒนา” ไว้ให้ชัดเจน

๕. ภาค ๔ หมวด ๒ ส่วนที่ ๒ การปฏิรูปด้านต่าง ๆ

มาตรา ๒๘๔ ให้มีการปฏิรูปด้านการบริหารราชการแผ่นดินตามแนวทางดังต่อไปนี้

(๑) การบริหารราชการแผ่นดินและการจัดสรรงบประมาณต้องดำเนินการตามยุทธศาสตร์ชาติในระยะยาว นโยบายความมั่นคงแห่งชาติและแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

โดยมีเหตุผลดังนี้

ต้องระบุ “นโยบายความมั่นคง” ไว้เพื่อให้สอดคล้องกับมาตรา ๑๗๙ ที่กำหนดให้รัฐมนตรีต้องดำเนินการตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ กฎหมาย และนโยบายที่ได้แถลงไว้ ตลอดจนยุทธศาสตร์ชาติ ซึ่งรวมถึงนโยบายความมั่นคงแห่งชาติ ด้วย

มาตรา ๒๘๖ ให้มีการปฏิรูปการศึกษาเพื่อพัฒนาคนให้เป็นพลเมืองดี มีความรู้ความสามารถ โดยยึดหลักดังต่อไปนี้

(๑๑) ปรับปรุงให้สภาวิชาชีพมีอำนาจเฉพาะในการ รับรองหลักสูตร ออกใบอนุญาตในการประกอบวิชาชีพที่อยู่ในความรับผิดชอบ โดยไม่กระทบต่อการอนุมัติหลักสูตรและเสรีภาพทางวิชาการของสถาบันอุดมศึกษา

โดยมีเหตุผลดังนี้

สภาวิชาชีพ ไม่ควรมีบทบาทและอำนาจหน้าที่ในการอนุมัติหลักสูตรเพราะการอนุมัติหลักสูตรเป็นอำนาจของสภามหาวิทยาลัยในแต่ละแห่งอยู่แล้ว แต่สภาวิชาชีพควรมีหน้าที่หลักในการออกใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ ซึ่งในการออกใบอนุญาตนั้น สภาวิชาชีพอาจใช้วิธีประเมินหลักสูตร และกระบวนการจัดการศึกษา ว่าเข้าเกณฑ์มาตรฐานหรือไม่ หรืออาจใช้วิธีการสอบหลังสำเร็จการศึกษา โดยไม่จำเป็นที่จะต้องเข้าไปมีส่วนในขั้นตอนการรับรองหลักสูตรแต่อย่างใด